

(המשך מעמוד 23)

עושה לי טובה בזה שהוא חי אתי, אבל חיבק אותי ושכב אתי. זו היתה הדרך שלו להתגבר עלי.

באחד הימים, כשהוא נעלם, הרגשתי שאני מוכרחה להשתחרר ממנו. כשהוא יצא ברכבת לשוודיה, אל אחיו, נסעתי אני במטוס, כדי להגיע לפניו. באמת הגעתי לתת לי את הכסף שלי. אחרי שקוקו הגיע, קיבלתי רק 100 דולר. הלכתי ברחובות ובכיתי, ובסוף נכנסתי ללון במלון. בבוקר ססתי לגרמניה, לחבר שלי, שלקח אותי לבלגיה ומשם המשכתי חזרה ללונדון. לא היה לי כסף בשביל מלון, לא היה לי מה לאכול. חזרתי ארצה, ולעבודה בוולוו.

"אני עושה לך טובה"

ר פברואר 74 קניתי לו מכונית אלפא טו, שעלתה 32 אלף לירות. כי כשגיליתי לו שקניתי לעצמי רנו 12, הוא אמר לי: "שלא תעזי לקנות לך מכונית לפני שתקני לי". כזה הוא היה. למרות כל מה שעשיתי בשבילו, היה אומר לי תמיד: "אני מתבייש לצאת איתך, את לא מבינה שאני רק עושה לך טובה?".

"לא הבנתי למה הוא עושה לי בזה טובה, אבל החלטתי לבלוע ולסבול. רציתי אותו והייתי נאמנה לו. לא היה לי גבר אחר לפניו. רציתי שיהיה לי גבר שאוכל לאהוב אותו. לא כמו אמא שנאלצה להתרחק עם אבא נגד רצונה. עד שיום אחד קרה מה שלא ציפיתי שיקרה. אמרתי לו שעשיתי גרידה בגלל שהוא הכניס אותי להריון.

הוא צחק, הסתכל עלי ואמר: "אני בטוח שזה לא ממני".

"ואז, כל מה שהיה ביני לבין קוקו, נשאר מאחורי. פשוט נגמר! אחרי כמה חודשים הכרתי בחור והתחלתי לצאת איתו. המשכתי להעביר כספים מוולוו לחשבון שלי בבנק עד להתחלת שנת 1975. עד אז כבר עברתי את חצי המיליון.

"איך נתפסתי? במיקרה. מייד אחרי ה"פיתוח השנה, בדק המכס את כרטיסי הלקוחות שהומינו מכוניות בוולוו. לראות אם הם שילמו מחיר מלא או לא. המכס ביקש לבדוק קבלה על כסום-כסף שהחקבל מהסוכן המקומי בירושלים. אז התברר שמה שהיה רשום בכרטיס בהנהלת-החשבונות לא מתאים בכלל לקבלה. אנשי-המכס פנו לסוכן בירושלים וביקשו פרטים. הוא דיווח ששלח בנובמבר 1974 114,900 לירות עבור הזמנת שלוש מכוניות.

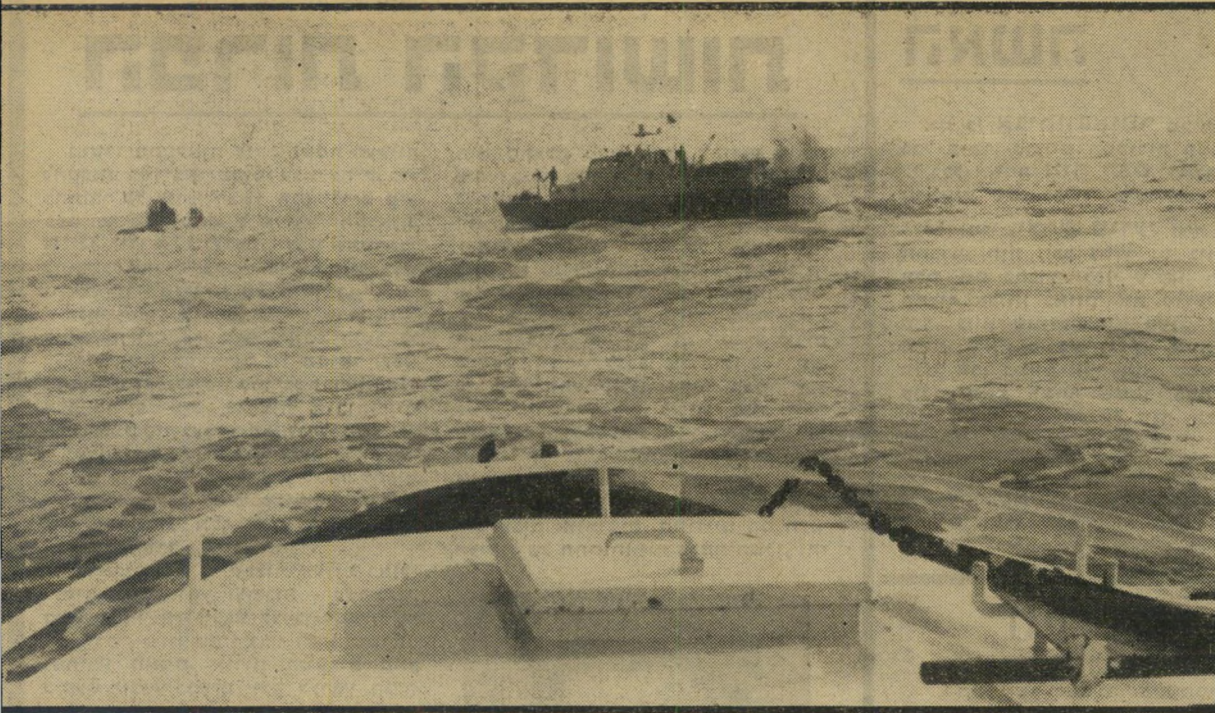
"השיק של הסוכן מירושלים לא נרשם בוולוו, אבל הוא טען שהשיק נפרע. החברה בדקה, וגילתה שהכסף הועבר לחשבון ה"פרטי שלי. כל העניין התמוצץ בהתחלת פברואר חשנה. קראו לי ושאלו אם הכנסתי לחשבוני עוד שיקים. סיפרתי להם הכל, על הבית שקניתי, והתמתי שאני מעבירה את האכויות עליו לחברת וולוו. העברתי להם גם את המכונית שלי.

"הם ביקשו שאדבר עם קוקו כדי שיעביר את המכונית שלו לידי וולוו, והבטיחו לי שאם אעביר להם את הבעלות על הבית ועל שתי המכוניות, בתוספת של 50 אלף לירות, לא יפנו למישטרה ולא יגלו דבר. כשדברתי עם קוקו, הוא אמר: "שיעצרו אותך, מה איכפת לי?".

יכולתי לנסוע לחו"ל מפני שהדרכון שלי היה אצלי, והבנתי שהחברה לא מעוניינת לפנות למישטרה. חשבתי: לעשות הסכם עם וולוו ולשתוק, או לדבר וללכת לכלא? "פניתי לעורך-הדין נחשון, והוא הסביר לי שאני עלולה ליפול קורבן לסחיטה, ושתמיד אחיה בפרד. וממילא לא הצלחתי להשיג מה שרציתי בעזרת הכסף. ראיתי שאפילו תמורת חצי מיליון אי-אפשר לקנות את האושר, וזה הגורל שלי".

השבוע הודתה מלכה חדד באשמה בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, והשופט דב לווין החליט לבקש תסקיר מקצין-מיבחן, כהצעת פרקליטה. ב-25 במאי, לאחר ששיקא את דו"ח קצין-המיבחן, יחליט השופט מה לעשות בה.

כתב "העולם הזה" היה היחיד שהשתתף בקרבות ש

מקלע מול שובתים

את הנוזל השחור והיקר מימליה-הענק שב- נמל אל כסן האוניות. אולם לשם כך היה עליו לפטר את 64 העובדים הקבועים שלו. שפרנסתם היתה בדיוק על אותה עבודה עצמה. הוא שלח מיכתב-ייטורין ל-18 מהם, והכין רשימה בת 24 מועמדי-ייטורין נוספים. כשהבינו הימאים לאן נושבת הרוח — הכריזו על שביתה. אחת השביתות המיוחדות ביותר שהיו אי-פעם בארץ.

הם השתלטו על ארבע מהספינות שעלי-הן עבדו, ויצאו בהן למרחבי הים, כשהם מודיעים כי לא ישובו לחוף עד שלא יפטר הקבלן-היחיד, והם עצמם יוחזרו לעבודה.

לבוצר היתה שביתה זו, כפי שנעשתה, מתנה משמיים. הוא דיווח למישטרה על גניבת ארבעת ספינותיו, ומאותו רגע החל מצהיר כי אין הוא שותף לסיכסוך. "עד שלא תוחזרה הספינות ויוענשו הגנבים, אין לי מה לדון עימם", הכריז.

בוצר חשב גם כי הימאים המורדים, שי-עליהם הטילה מייד המישטרה הסגר, יישב-רו תוך ימים ספורים בגלל חוסר מזון, מי-שתייה ודלק למנועי הספינות. אולם כאן עשה בוצר את טעותו הגדולה. במהרה התברר כי הימאים השובתים זוכים לאהדה בקרב כל הסקטורים בגמלי אשדוד ואש-קלון. בהתגנבות-יחידים חללו סירות ואנשי צפרדע דואגים לספק לספינות השובתות שבים מזון, בקבוקי-משקה, מים ומי-כלי דלק מלאים.

בדיכוד הורה בוצר ליונה לרר לבצע את עבודות הקשירה למיכליות המגיעות לנמל הנפט, ולשבור בכך את שביתת הימאים. הימאים מנעו בעד הספינות של קצ"א, אשר הושאלו עליידי בוצר לקבלן, להתקרב למיכליות.

הצלה, הבושי קסדות-הסגנות ובידיהם מגי-נים ואלות. איתן פרייס הוא אחד מ-64 עובדי מח-לקת-הים של קצ"א, אשר פתחו לפני שבוע בשביתה, במחאה מזוהה, איתן וחבריו, רובם יוצאי-יחידות של חיל-הים לא דרשו כל תוספת-שכר או שיפור תנאים. הם לא ביקשו פרמיות, תוספת ים, יבשה או ערבה, הם ביקשו רק שלא יפטר אותם, ושלא יגולו את מטה-לחמם. הם ביקשו זאת ממנהלו הקשוח של

א תם פושעים ועבריינים! אם לא תפסיקו את המרד שלכם, אני אפתח עליכם באש! קרא קצין-המישטרה, אשר ניצב על-גבי ספינת מישמרה-החופים של המישטרה. להוכחת-רצינות איומו הורה הקצין להסיר את מעטה הברונט מעל למיקלע המוצב על חלטום ספינתו, והוא עצמו דרך את העוזי האישי שלו וכיוונו לעבר הספינה שטטה ניכחו. איתן פרייס חייד לעצמו במרידות. לפני כעשר שנים סיפר לו הרמטכ"ל שהוא

המטרה המיכלית הנושאת דגל זר, שעליה צוות מהונג-קונג, מיהרה לננס מנמל-הנפט באשקלון, כאשר הבחין רבי-החובל שלה בקרב הימי המתחולל סביבה בין הימאים השובתים, סירות-הקבלן וספינות-המישטרה. עליידי שיזם וניווט מעולים, מנע הימאים השובתים, מסירות הקבלן לקטור את הצניורות התתי-ימיים שבהם זורם הנפט אל המיכליות, למרות שלעזרת הקבלן הפרטי מיהרו סירות-מישמרה-החופים החמושות שעליהן היו ציוותי-השתלטות מוגברים של כוחות-המישטרה.

קצ"א, מי שהיה מפקד חיל-הים, לא-ידעווקא בתקופה המזוהה של חיל זה, אלוף (מיל), אברהם ("צ'יטה") בוצר. כי לאחר שבוצר כילה לאישי את המיש-רות הבכירות בקצ"א בידידים שלו מחיל-הים, ביניהם אל"מ (מיל), מרדכי שושן, מי שהיה מפקדה של המשחתת אילת בעת הטבעתה, החליט לתת שי נכבד לעוד חבר טוב שלו: הקבלן הימי העשיר יונה לרר. בוצר הציע ללרר לבצע עבור קצ"א את קשירת המיכליות המגיעות לנמל ה-נפט באשקלון לצניורות הנפט, המורמיים

גיבור וחייל-למופת. היה זה לאחר שאתן גילה עוז-ירוח נדיר במיצע נוקיב, וזכה על כך לצל"ש מהרמטכ"ל. איתן, בוגר אחת היחידות של חיל-הים, לא קיבל מאז אותו יום אפילו דו"ח תנועה רציני, ובוודאי לא הסתבך עם החוק. לאחר שהשתחרר מחיל-הים, קיבל עבודה בקו צניורה-הנפט אילת-אשקלון, ונחשב כאחד העובדים המעולים של החברה. עתה עמד איתן בפני קצין-המישטרה צרחן, ומאחוריו שתי ספינות חמושות שעליהן עשרות שוטרים עטופי חגורות